

В Стара Загора гости – роднини, комшии, приятели, се приемат на обяд. Стопанката първа посреща пристигащите. Преди да влязат в къщи им полива вода, за да си измият ръцете и краката. Подава им бяла кърпа да се избършат. Този ритуал се повтаря и на излизане. В най-хубавата и светла стая се слага трапезата за мъжете. Стопанката сервира поотделно, като винаги се започва от тях. Жените и децата са в друго помещение.

В селата празненството е семейно и продължава един ден. Вечерта традицията повелява мъж да не се събира с жена си: “Грехота от бога е”. Трите дни след празника не се работи.

Подвижният празничен цикъл на *Великден* се празнува по източно-православния календар, като датата му се определя по лунния календар. Отбелязва се във всички групи на циганската/ ромската общност. В края на XIX век в София “На Великден ходят по улиците с червени гащи със своите музикални инструменти. Нечисти боси циганки с дълги косащи, покрити с цветни кърпи, момичета с цветя или череши зад ушите в зелени жилетки и с жълти, червени, зелени или пъстри шалвари ходят празничен ден из града да свирят, пеят и играят...” (Иречек 1899: 33).

Великден или Възкресение Христово е най-големият пролетен християнски празник. Седмицата преди Възкресение Господне е Велика, Страстна. През дните ѝ жената извършва приготовленията. Неделият ден е заключителен на цялата поредица от по-малки празници.

През Страстната седмица основно се почиства къщата, стаите се измазват с вар. Това е дело на жената – снаха, свекърва (лахо, кардараши, тракийски калайджии). Майката черви яйца, които поради многобройността на фамилията достигат до 80-100 броя. Не винаги това става на Велики четвъртък, а рано сутринта в неделя, защото “децата ще ги изядат” (ж., 74 г.). Първото боядисано яйце винаги е червено. С него се “бабува” – натъркват се бузите и челото на децата за здраве (тракийски калайджии, фичери, лингурари). При лахо майката започва от мъжа си, изразявайки уважение към него. Това яйце се запазва за Гергьовден и се слага в устата на опеченото агне. „На Великден иде Дядо Господ с магарето ... и отиди, магарето куца, куца. Събота вечерта го чакаме дядо Господ с магарето и неделя ставаме и си раздаваме яйца за здраве” (ж., 81 г., копанари) (цит. по Конович, Ненов 2009: 69).

Хорохане рома от Североизточна България боядисват яйца в събота вечерта преди Великден. В неделият ден те правят „алено яйце”. Това е празник на децата с най-възрастната жена в семейството. Децата, ставайки рано сутринта от сън, започват да се чукат с боядисаните яйца. Старата жена събира черупките от обелените яйца и следи зорко да не се разхвърлят по двора и най-вече да не отидат на боклука. Събраните черупки хвърля в огъня една по една с пожелание „Да са здрави децата” (Петров, Маринов 2004, 62).